

„Разходка с влак“

Беше топъл летен ден. Събудих се от лъч светлина, който упорито искаше да ме събуди. Успях.... Станах да се измия и да закуся. Докато чаках филийките ми да се препекат, се сетих за съня ми - пътувах с влак до Пловдив. Ново чувство се загнезди в душата ми, а нова мисъл - в съзнанието ми. Никога не съм била в Пловдив и нещо ме дърпаше да отида там. Изведнъж реших - хайде към „Града под тепетата“. Грабнах бързо - да не се откажа, малката ми цветна раничка, в която сложих само най-важното - фотоапарат, телефон, вода, пари и една - две тениски. Новото чувство пак се върна... за първи път щях да пътувам с влак. Увих филийките за изпът, грабнах ключовете, заключих и потеглих към гарата. Мислех си, какво по-хубаво приключение от това - едно осемнайсет годишно момиче да се разходи с влак до Пловдив. Най-вече ако то е от Варна, защото ако не сте наясно - всичко е далеч от Варна. Искях лятно приключение и малко бягство от иначе така любимата ми Варна.

Вече бях на гарата и тръпнех от възбуждане. Огледах се притеснено. Спасително се насочих към гише с надпис „Информация“, където мила жена с топли очи ме насочи къде точно трябва да отида и какво се очаква да направя. Взех билет за влака, който потегляше точно в 9 часа сутринта. Оставах около 30 минути и реших да се поразходя из нашата гара. Никога не съм си и помисляла, че ще е толкова лесно да си вземеш билет и да се качиш на това откритие, което те води в друг свят - непознат и със сигурност прекрасен. Имаше много хора - влизащи, излизащи, чакащи. Някои бързаха към перона, други гледаха електронните табла, трети правеха малки покупки - вода, храни, вестници. Едни бяха шумни и на групи, учител със списък в ръка събираше своите лагерници, а родителите им даваха последни препоръки. Двойка младежи стояха прегърнати. Беше като многосериен филм в едно - нова и приказна атмосфера летеше и изпълваше всички, наред просторната и светла варненска гара. След малко реших да се качвам във вагона, за да мога спокойно да се настаня. Не знаех много за Пловдив и затова ми беше толкова интересно. Бях решена още щом се кача да почета за този тъй непознат до този момент град. Качих се. Поех си дъх - пътешествието започва.

Във влака, потопена в удобната седалка, се загледах през стъклото - бях си взела място точно до прозореца. Обичам да гледам бягащите картини на бързо сменящия се пейзаж. Напомня ми на една от

любимите ми играчки от детството – вълшебен бинокъл, в който като погледнеш, изумено виждаш как се е побрал цял един шарен и въртящ се свят.

Докато се усмихвах на моя детски спомен, перонът се огласи от дългоочакваното „Ту-туу“ и преди още да е заглъхнал звукът на влаковата свирка, по релсите се завъртяха колелетата. За няколко мига сякаш полетяхме, подминахме

градския пейзаж, Часовниковата кула остана зад нас .....всичко се промени. Заредиха се, бягащи едни след други, различни картини. Ето, пред нас вече се ширеха полета. Щедро бяха разпилени цветовете, летните им багри от палитрата на природата бяха омайни – безброй нюанси на жълто и оранжево, както и зеленикави отблясъци. Отдалеч се виждаше единственото лилаво на лавандулата. Красиво. Бяхме извън морската територия. Влакът, с неговия хипнотизиращ ритъм и звучене ни пренасяше в друго измерение, това на пътешествието.

Нямах много време за четене, но си наложих да отлепвам очи от прозореца, за да мога да хвърлям по някой поглед в телефона. Щях да съм в Пловдив, а знаех много малко за него. Нетърпеливо започнах да чета и научих няколко любопитни факти: че

след столицата София той е вторият по големина град в България, че е град на вода като е разположен на двата бряга на река Марица. О, предполагам, че това със сигурност би било много красиво – през града да минава река. Освен това се оказа, че Пловдив е застроен в подножията на шест хълма и с това си е спечелил правото да се нарича „Градът под тепетата“. Когато прочетох, че отивам в град на над 8000 години, чието минало може да се проследи от праисторията до наши дни, вече бях съвсем въодушевена. Имало е град от Римската епоха под името Тримонциум, което означава „Трихълмие“, заради трите хълма, на които е разположен градът през Античността. С радост прочетох, че има запазени много останки от тези древни времена, най-вече в Стария град, който бе посочен като една от най-важните

забележителности на града. Нямаше никакво съмнение - моето пътешествие в Пловдив щеше да започне първо оттам.

Изведнъж се сепнах. „Пътувайки“ из историята на този древен град почти бяхме стигнали. Как бързо минаваше времето, направо летеше. Аз стиснах нетърпеливо в ръка малката си раничка и се приготвих за слизване. Още с отварянето на вратите усетих нажежения пловдивски въздух. Беше около 14 часа и имах задушаващото чувство, че е дори по-горещо и от Варна, което в известни линии си беше така. Варна е на брега на морето, с лек приятен черноморски бриз, а в Пловдив нямаше и грам ветреца. За жалост и Марица не помагаше много. Очаквах да е по-пълноводна, но тя се беше свила, уплашена от безводието. Поемайки горещия въздух на малки глътки - като горещ чай, тръгнах по улиците. Вече ми бяха направили впечатление - изключително оживени и всичките павирани с онези малки квадратни лъскави гранитни павеа.

И така потеглих по пловдивските улици. Пловдив не е малък град и има много неща за гледане. Реших да мина през добре познатия квартал „Капана“ и така да стигна до Стария град - поне така посочи за най-близък маршрут джиписът ми. „Капана“ - интересно име, нали?! И аз така си помислих..... Бързо разбрах обаче - по сложния начин, откъде му идва съвсем заслужено името. Дори и с джипис, се загубих... Обикалях, стигах до едно и също място, после обръщах, защото нямаше как да мина, отново излизах на булеварда и се втурвах

в малките бездънни улички. Това се повтори .... ами честно казано не знам, изгубих му бройката. Това се оказа не „Капан“, ами направо Лабиринт. Е, поне нямаше Минотавър, което не е малка утеха. Вече, когато за незнаен път се озовах на булеварда, видях в далечината едно такси. Започнах да бягам и не спрях до момента, в който за малко не се блъснах в него. Обясних на човека моята драма, той леко се подсмихна и ми даде знак да се качвам в колата. Успокоих се. Друго си е живия джипис, не че нещо срещу технологиите..... След може би две минути колата спря. Остави ме на една автобусна спирка и ми показа на къде да тръгна. Благодарих на човека от сърце. Е, разделих се и с една банкнота, но той си ме спаси. Не бях

виновна, това си беше чист лабиринт, но и се позабавлявах. Нещо обаче ми подсказа, че таксиметровият шофьор се забавляваше повече от мен, с леко опулената и измъчена, но все пак ентузиазирани и развълнувана физиономия. Урааааа!!! Най-накрая виждах тепетата. Речено - сторено. Първото място, към което ме понесоха краката, и сърцето, беше Старият град. Там въздухът сякаш беше различен, атмосферата – митична, а гледката – удивителна. Целият град се виждаше и то в най-добрата му светлина. Стоях там повече от час, обикалях, катерех се по камъните... е, веднъж вложих по – голям ентузиазъм и за малко да падна, но ми се размина. Лека - полека реших да тръгнам – очаквах ме толкова много неща.....

Седнах в едно малко кафененце да си възвърна силите - новите преживявания измарят. Вече беше 16 часа ,аххх... как неусетно минава времето. Планът беше разходка из центъра и посещение на Античния театър. Исках да почувствам емоцията на града, да стоя на някоя от красивите улици и да усетя духа на Пловдив. Центърът е наистина

огромен, разхождах се няколко часа, без да ми омръзне. От всяка страна на павираните улици имаше кафененца, книжарници, ресторанти, сладоледаджийници, антиквариат и хора, много хора. Усмехнат и динамичен град. Стигнах до Античния

театър - дърен и величествен. Бях впечатлена колко е запазен. Разбрах, че там се провеждат различни по характер спектакли за около 3500 зрители, включвайки се в съвременния културен живот на Пловдив. Удивих се... Гледката е наистина впечатляваща. Постройка на хиляди години, приютявайки редовно туристи и местни жители и поддържайки митичния дух на Пловдив. Седнах на една от

многовековните каменни пейки, загладени от вековете и хилядите хора, седели на тях и си представих какво ли преживяване би било да гледаш някоя антична пиеса тук. Затворих очи и за няколко мига бях там някъде, където хора с хитони

ръкопляскаха на древните актьори.

Денят мина изключително бързо. Всъщност дори не усетих кога. Беше време за вечеря. Предвидливо си бях запазила място в един от най-известните ресторанти – „Паважа“. Беше много вкусно, но най-много се радвах на големите компании от усмихнати, весели, шумно разговарящи млади хора. След като хапнах, имах още време преди влакът ми за Варна да потегли. Исках да се разходя из градската градина и не губех време. Минах през „Главната“, за да вляза в градината. Градът вече бавно потъваше в нощта. Но в градината беше просто зашеметяващо... Осветена от десетки лампи, имаше малки шадравани и дори мини езерца с разнообразие от рибки, малки и големи, които ги оцветяваха. Хората караха колелета, скейтбордове, ролери, ховърбордове и какво ли още не. Всички останали се разхождаха с настроение, смеейки се, понякога изпяваха по някой припев на популярна песен, създавайки ритъм и настроение. Навсякъде имаше сладоледаджийници, малки гиздави барачки, всеки предлагайки нещо по-различно от другия. Кипеше живот.

Денят бе толкова емоционален, беше време за сън и почивка. Минаваше единадесет часа и се ориентирах към гарата. Този път обаче реших да си взема такси, за да предотвратя нежелани обърквания и изгубвания. Стигнах и се запътих към вагона. Отваряйки вратата на купето, разбрах за какво са ми говорили учтивите дами от информацията и се почувствах щастлива, че им се доверих да си взема спален вагон. Легнах на средното легло. Завих се, затворих очи и си поех дъх. Исках да запазя спомена за всеки миг от този необикновен ден. Все още със затворени очи се усмихнах на картините, които си „прожектирах“. Беше такава великолепно преживяване, по-хубаво и от съня ми! Успях да се гмурна в атмосферата и да се потопя в духа на Пловдив, „Градът под тепетата“ вече ми е близък и познат. Отворих очи, погледнах телефона си, беше 23:50 часа – приближаваше полунощ. Чух познатата свирка на потеглящия влак и се оставих на люлеещото, гальовно движение на купето. Да, беше време да си взема довиждане с града... Стана ми малко мъчно, защото си тръгнах, че този ден приключваше, но знаех, че пътешествието ми не свършва тук. Вече го реших – ще пътувам много по-често! Движението е динамика, енергия, живот, романтика....Трябва само да започнеш и всичко е толкова достъпно. На един билет разстояние. Това пътуване приключи, но ново се задава - моята следваща дестинация ще е .... Ами не знам - където ме отведе БДЖ!